

Brev till centralkommitténs plenarmöte (15 januari 1925)

Kära kamrater!

Den första punkten på dagordningen för centralkommitténs kommande plenarmöte är frågan om lokalorganisationernas resolutioner om Trotskijs "uppträdande". Av hälsoskäl är jag förhindrad att delta i mötets arbete, men jag tror att jag kan hjälpa till att belysa denna fråga med följande anmärkningar:

1. Jag ansåg, och anser fortfarande, att jag under diskussionen hade kunnat lägga fram tillräckligt många principiella och faktiska motargument mot anklagelsen att jag strävar efter att "revidera leninismen" eller "förringa" Lenins roll. Men jag har avstått från att göra det, inte bara av hälsoskäl, utan också därför att varje yttrande i denna fråga, oavsett innehåll, karaktär och ton, i den nuvarande diskussionens atmosfär bara skulle intensifiera polemiken, omvandla den från en ensidig till en tvåsidig polemik och göra den ännu skarpare.

Även om jag nu väger in hela diskussionens utveckling, och trots det faktum att många felaktiga och till och med fullkomligt orimliga beskyllningar har framförts mot mig, tycker jag att min tystnad var riktig utifrån hela partiets intressen.

2. Men under inga som helst omständigheter kan jag gå med på anklagelsen att jag förespråkar en speciell politik ("trotskism") och att jag strävar efter att revidera leninismen. Den övertygelse man tillskriver mig - med innebörden att jag inte kom till bolsjevismen utan att bolsjevismen kom till mig - är helt enkelt skandalös. I min "Oktoberrevolutionens lärdomar" sa jag öppet att bolsjevismen förberedde sin roll under revolutionen genom en oförsonlig kamp inte bara mot narodnikerna och mensjevikerna, utan också mot "koncilianterna", det vill säga den strömning jag tillhörde. Inte en enda gång under de senaste åtta åren har det fallit mig in att betrakta någon fråga ur "trotskismens" synvinkel, som jag ansåg och fortfarande anser blev politisk avvecklad för längesedan. Alldeles oavsett om jag hade rätt eller fel i några andra frågor som vårt parti ställdes inför, så strävade jag alltid efter att lösa dem i linje med vårt partis övergripande teoretiska och praktiska erfarenheter. Under hela denna tid sa ingen någonsin till mig att någon av mina tankar eller förslag gick i en speciell riktning, det vill säga "trotskism". Helt oväntat för mig uppstod detta uttryck under loppet av diskussionen om min bok **1917**.

3. I samband med detta är frågan om uppfattningen om bönderna av största politiska betydelse. Jag förnekar definitivt att formeln "permanent revolution", som uteslutande är tillämplig på det förflutna, på något sätt fick mig att inta en likgiltig hållning till bönderna under den sovjetiska revolutionens villkor. Om jag någon gång efter oktoberrevolutionen av privata skäl hade orsak att återvända till formeln "permanent revolution", så var det bara en hänvisning till partihistorien, det vill säga det förflutna, och det syftade inte på frågan om dagens politiska uppgifter. Varken de åtta årens revolutionära erfarenheter, som vi har gått igenom tillsammans, eller framtidens uppgifter, rättfärdigar enligt min mening försöket att skapa en oförsonlig motsättning i denna fråga.

Likaså tillbakavisar jag uttalanden om och hänvisningar till att revolutionens försenade utveckling i väst skulle ha fått mig att inta en "pessimistisk" inställning till framstegen för vårt socialistiska uppbyggnadsarbete. Trots alla de svårigheter som den kapitalistiska inringningen medför, så är den

sovjetiska diktaturens ekonomiska och politiska tillgångar mycket stora. Jag har enligt partiets föreskrifter upprepade gånger utvecklat och argumenterat kring denna tanke, i synnerhet vid internationella kongresser, och jag anser att den bibehåller sin kraft under den nuvarande historiska utvecklingen.

4. Jag har inte vid ett enda tillfälle talat om de kontroversiella frågor som avgjordes under den trettonde partikongressen, varken i centralkommittén eller i arbets- och försvarsrådet, och har definitivt aldrig ställt några förslag utanför de ledande parti- och sovjetiska institutionerna som direkt eller indirekt skulle väcka de frågor som redan har beslutats. Efter den trettonde kongressen uppstod nya problem - eller mer exakt uttryckt avgränsade de sig - av ekonomisk, sovjetisk och internationell karaktär. Att lösa dessa frågor utgjorde ett utomordentligt problem. Det var helt främmande för mitt tänkande att försöka lägga fram någon sorts "plattform" mot centralkommitténs arbete för att lösa dessa frågor. Jag behöver inte bevisa detta för de kamrater som var närvarande vid politbyråns, centralkommitténs, arbets- och försvarsrådets, eller den revolutionära militärkommitténs möten. De kontroversiella frågor som avgjordes under den trettonde kongressen men som återigen väcktes under loppet av den senaste diskussionen var inte bara helt utan anknytning till mitt arbete, utan såvitt jag kan bedöma hade de vid den tiden inga band till partipolitikens praktiska frågor.

5. I den mån mitt förord till boken **1917** har utgjort den formella grundvalen för den nuvarande diskussionen, så anser jag det nödvändigt att för det första förneka anklagelsen att jag publicerade min bok så att säga bakom ryggen på centralkommittén. I själva verket gavs boken ut (medan jag fick behandling i Kaukasus) på exakt samma villkor som alla andra böcker, både mina eller andra av centralkommitténs medlemmar eller partimedlemmar överhuvudtaget. Det är givetvis centralkommitténs uppgift att ha någon sorts kontroll över partiets publikationer, men jag har inte på något sätt eller i någon som helst grad brutit mot de kontrollformer som hittills har existerat, och jag hade naturligtvis ingen anledning att bryta mot dem.

6. "Oktoberrevolutionens lärdomar" utgör en vidare utveckling av tankar som jag ofta har uttryckt tidigare och i synnerhet under det senaste året. Här ska jag bara räkna upp följande tal och artiklar: "På väg mot den europeiska revolutionen" (Tbilisi, 11 april 1924); "[Utsikter och uppgifter i Orienten](#)" (21 april); "[Första maj i öst och i väst](#)" (29 april); "Vid en ny vändpunkt" (inledning till **Kommunistiska internationalens första fem år**); "Vilket stadium genomgår vi?" (21 juni); "Inbördeskrigets problem" (29 juli).

Alla de tal som räknas upp ovan föranleddes av nederlaget för den tyska revolutionen på hösten 1923, och trycktes i *Pravda*, *Izvestija* och andra tidningar. Inte en enda medlem i centralkommittén eller politbyrån påpekade några fel i dessa tal för mig, och inte heller kommenterade *Pravdas* redaktör talen eller försökte peka på något i dem som han inte höll med om.

Jag betraktade givetvis aldrig min analys av oktoberrevolutionen i samband med händelserna i Tyskland som en "plattform" och jag trodde aldrig att någon skulle betrakta den som en "plattform", som den aldrig var och aldrig kan bli.

7. Med tanke på det faktum att anklagelserna mot mig nämner ett antal av mina böcker, inklusive många som har givits ut i flera upplagor, anser jag det nödvändigt att slå fast att politbyrån aldrig har pekat på att någon av mina artiklar eller böcker skulle kunna tolkas som en "revidering av

leninismen", och inte heller har en enda medlem i centralkommittén gjort det. I synnerhet gäller det min bok **1905**, som gavs ut medan Lenin levde, trycktes i flera upplagor, rekommenderades varmt av partipressen, översattes till främmande språk av Komintern, och nu används som *det främsta beviset för anklagelsen om att revidera leninismen*.

8. Syftet med att förfäkta dessa åsikter är, som jag skrev i början av detta brev, bara ett, nämligen att hjälpa plenarmötet att lösa den fråga som står högst upp på dagordningen.

Vad gäller de uttalanden som har upprepats under diskussionen, med innebörden att jag siktar till att säkra mig "en speciell position" inom partiet, att jag inte underkastar mig disciplinen, att jag vägrar utföra arbete som centralkommittén har tilldelat mig, etc, så förkunnar jag kategoriskt, utan att gå in på en undersökning om vad dessa uttalanden är värda, att jag är beredd att utföra *allt* arbete som centralkommittén tilldelar mig på *alla* poster, och givetvis under *all sorts* kontroll från partiet.

Det finns därför ingen speciell anledning att efter den nuvarande diskussionen påpeka att vår gemensamma saks intresse kräver att jag snarast avlägsnas från plikten som ordförande för den revolutionära militärkommittén.

Som avslutning tror jag att det är nödvändigt att tillägga att jag inte kommer att lämna Moskva före plenarmötet, och om det behövs kommer jag att kunna svara på alla frågor eller ge de förklaringar som kan behövas.

L Trotskij